

er omtalt de Grunde, der have bevirket, at man samtidig har ment at burde foreslaa en Deling af Farten øst for Linien Lindesnæs—Texel, saaledes at Ret til at føre Skib paa indtil 100 Tons i udvidet Kystfart, hvorved forstaaes en Fart, der mod Vest begrænses af Linien Lindesnæs—Texel og mod Øst af Linien Kalmar—Rügenwalde, opnaas ved Erhvervelse af Bevis som Kystskipper, hvilket Bevis forudsætter, at vedkommende har bestaaet den mindste nautiske Eksamen, Kystskipperprøven, medens Ret til at føre Skib af den nævnte Størrelse i al Fart øst for Lindesnæs—Texel er betinget af Erhvervelse af Beviset som Sætteskipper, hvilket Bevis kan opnaas, efter at vedkommende har bestaaet den i nævnte Lovudkast omhandlede Sætteskipperprøve. Grænserne for den udvidede Kystfart ere valgte saaledes, at denne Fart omfatter al Sejlads paa danske Kyster og iøvrigt saadanne Farter, som ikke ville medføre lang Sejlads i rum Sø. Under Hensyn hertil er Navnet valgt, og Grunden til, at man har valgt Betegnelsen „udvidet“ Kystfart, er den, at Udtrykket „Kystfart“ alt er anvendt i anden Betydning i Skibstilsynslovgivningen. Grænserne for den udvidede Kystfart falde iøvrigt sammen med de Grænser, der ved Lov om Sønæringen af 19. Februar 1861, jfr. Erd. af 10. Januar 1840, vare dragne for den Fart, det daværende Sætteskipperbevis gav Adgang til. Ved den omhandlede Afgrænsning af Sejlads øst for Linien Lindesnæs—Texel vil vel bevirkedes, at Fører med Sønæringsbevis vil blive udkrævet i nogle Tilfælde, hvor dette Krav ikke stilles efter den nugældende Sønæringslov, nemlig for Skibe paa under 20 Tons i Fart paa den Del af Østersøen, der begrænses af Linien Kalmar—Rügenwalde og af den 58nde Breddegrad, men denne Udvidelse har man maattet anse som en nødvendig Følge af de Hensyn, der begrunde den foreslaaede Afgrænsning, og den maa derhos, hvad i lige Grad gælder de øvrige her omhandlede Bestemmelser, ses i nøje Forbindelse med de midlertidige Bestemmelser i Lovudkastets § 32. Efter Reglen i nævnte Paragrafs sidste Stykke vil det altid være muligt at undgaa, at den omhandlede Udvidelse rammer Personer, der nu føre Skib under 20 Tons uden egentligt Sønæringsbevis.

Paragraffens 2det Stykke er i det væsentlige overensstemmende med Reglen i § 10, 1ste Stykke i Lov Nr. 16 af 13. Februar 1903 om Tilsyn med Dampfartøjer m. m., jfr. Bekendtgørelse Nr. 3 af 3. Ja-

nuar 1911. Bestemmelsen er af sønæringsretlig Karakter, og det fandtes derfor rettest at optage den her. I Modsætning til Bestemmelsen i Dampskibstilsynsloven, er det her udtrykkelig udtalt, at vedkommende skal være ansat som Fører, idet man derved har villet angive, at der om Bord skal være en Mand, mod hvem et eventuelt Ansvar kan gøres gældende. Da de Fartøjer, som omfattes af denne Bestemmelse, ofte vil gaa i Fart i stærkt befærdede Farvande, bør Føreren med Hensyn til Garantien for Synsevnen være underkastet den samme Kontrol, som Skibsførere iøvrigt ere underkastede, og derfor have bestaaet den anordnede Synsprøve. Under Forhandlingerne blev rejst Spørgsmaal om nærmere at præcisere den Maade, paa hvilken de vedkommende skulle godtgøre deres Kendskab til Styring af Fartøjer, idet Bestemmelsen i Dampskibstilsynsloven, hvorefter Attest fra to troværdige og sagskyndige Mænd er tilstrækkelig, ikke synes fuldt betryggende. Det fandtes dog rettest at overlade Fastsættelsen af saadanne Regler til Administrationen.

Som omtalt i de almindelige indledende Bemærkninger har Fællesrepræsentationen for dansk Skibsfart rejst Spørgsmaal om visse Bestemmelser om Føring af Lægttere. Det er i saa Henseende fremhævet, at Farten ved Lægttere i de senere Aar har undergaaet en betydelig Udvikling, saaledes at Lægttere af anseelig Størrelse nu ofte bugsæres over længere Distancer i aaben Sø. Under saadanne Forhold vil ved indtræffende Havari paa Bugserfartøjet eller i Tilfælde af stormfuldt Vejr en vis selvstændig Navigering af Lægteren kunne blive nødvendig, og det er derfor fremhævet, at der bør kræves visse Betingelser for Ret til at føre større søgaaende Lægttere. Udvalget har i det væsentlige kunnet slutte sig til disse Betragtninger og har anset Beviset som Kystskipper for fyldestgørende i den omhandlede Henseende.

§ 3.

Paragraffens 1ste og 2det Stykke svare i det væsentlige til Indholdet af den nugældende Sønæringslovs § 4, 1ste og 2det Stykke. Da indskrænket Fart efter Lovudkastet betyder al Fart øst for Linien Lindesnæs—Texel, vil i Fart paa Østersøen — uanset Skibets Størrelse — i intet Tilfælde kræves to Styrmand.

Paragraffens 3die Stykke svarer i det væsentlige til § 3, 3die Stykke i den nugældende Sønæringslov. Den omtalte Udvidelse af den indskrænkede Fart har be-